

XVII AmC 147/05

1. „Wycena kosztów naprawy obejmuje:

a) koszt robocizny ustalony wg wartości netto (bez uwzględnienia podatku) w oparciu o:

naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu

lub inne, uznane przez U. TU S.A.,

średnią stawkę za 1 roboczogodzinę, stosowaną na terenie działalności jednostki terenowej, która zawarła umowę ubezpieczenia lub w miejscu naprawy pojazdu, pod warunkiem braku możliwości dokonania naprawy na terenie działalności ww. jednostki,

b) koszty części zamiennych i materiałów według wartości netto (tzn. bez uwzględnienia podatku, cła, akcyzy, itp.) ustalonych na podstawie katalogów Eurotax, Audatex lub innych uznanych przez U. TU S.A. (...)

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów po rozpoznaniu w **dniu 23 października 2006 r.**, w Warszawie na rozprawie sprawy z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Towarzystwo Ubezpieczeń Spółka Akcyjna w Łodzi o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I. uznaje za niedozwolone i zakazuje Towarzystwu Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w Łodzi wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy o nazwie „Szczególne, warunki ubezpieczenia - Assistance (...)”

1. „TU nie ponosi odpowiedzialności za szkody w mieniu lub osobie ani szkody w postaci utraconych korzyści powstałe w związku z wykonywaniem usług świadczonych

w następstwie realizacji świadczeń wynikających z umowy ubezpieczenia U. Assistance”, 2. „Odpowiedzialność U. TU S.A. z tytułu ubezpieczenia U. Assistance polega na organizacji lub pokryciu kosztów usług zorganizowanych przez TU S.A., o których mowa w niniejszych SWU, nie obejmuje zaś wykonywania tych usług”,

oraz wzorca umowy o nazwie „Ogólne warunki ubezpieczenia - Ubezpieczenie Auto Casco” o treści:

1. „Wycena kosztów naprawy obejmuje:

a) koszt robocizny ustalony wg wartości netto (bez uwzględnienia podatku) w oparciu o:

naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu

lub inne, uznane przez U. TU S.A.,

średnią stawkę za 1 roboczogodzinę, stosowaną na terenie działalności jednostki terenowej, która zawarła umowę ubezpieczenia lub w miejscu naprawy pojazdu, pod warunkiem braku możliwości dokonania naprawy na terenie działalności ww. jednostki,

b) koszty części zamiennych i materiałów według wartości netto (tzn. bez uwzględnienia podatku, cła, akcyzy, itp.) ustalonych na podstawie katalogów Eurotax, Audatex lub innych uznanych przez U. TU S.A. (...)

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanej U. Towarzystwa Ubezpieczeń SA w Łodzi na rzecz powoda Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

IV. wpis tymczasowy w kwocie 500 (pięćset) złotych uznaje za ostateczny i nakazuje pobranie tej kwoty od U. Towarzystwa Ubezpieczeń SA w Łodzi na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w Warszawie) tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych,

V. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego.

Powód Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów pozwem z dnia 24.10.2005r. wnosił o uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystywania U. Towarzystwu Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w Łodzi w obrocie z konsumentami niektórych postanowień wzorca umownego o nazwie „Szczególne warunki ubezpieczenia - Assistance (...)” oraz wzorca umownego o nazwie „Ogólne warunki ubezpieczenia - Ubezpieczenie Auto Casco” o następującej treści:

I zawartych we wzorcu „Szczególne warunki ubezpieczenia - Assistance (...)”:

1. „U. TU nie ponosi odpowiedzialności za szkody w mieniu lub osobie ani szkody w postaci utraconych korzyści powstałe w związku z wykonywaniem usług świadczonych w następstwie realizacji świadczeń wynikających z umowy ubezpieczenia U. Assistance”,

2. „Odpowiedzialność Unia TU SA. z tytułu ubezpieczenia U. Assistance polega na organizacji lub pokryciu kosztów usług zorganizowanych przez U. TU S.A., o których mowa w niniejszych SWU, nie obejmuje zaś wykonywania tych usług”,

II. zawartych we wzorcu „Ogólne warunki ubezpieczenia - Ubezpieczenie

Auto Casco”:

1. „Wycena kosztów naprawy obejmuje:

a) koszt robocizny ustalony wg wartości netto (bez uwzględnienia podatku) w oparciu o:

naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu lub inne, uznane przez U. TU S.A.,

średnią stawkę za 1 roboczogodzinę, stosowaną na terenie działalności jednostki terenowej, która zawarła umowę ubezpieczenia lub w miejscu naprawy pojazdu, pod warunkiem braku możliwości dokonania naprawy na terenie działalności ww. jednostki,

b) koszty części zamiennych i materiałów według wartości netto (tzn. bez uwzględnienia podatku, cła, akcyzy, itp.) ustalonych na podstawie katalogów Eurotax, Audatex lub innych uznanych przez U. TU SA (...),

2. „Właściciel pojazdu lub osoba działająca w jego imieniu zgłaszając roszczenie o odszkodowanie są obowiązani:(...)”

6) przedstawić

- a) prawo jazdy i/lub inne dokumenty uprawniające do kierowania danym pojazdem,
 - b) dowód rejestracyjny pojazdu(...),
 - d) wszystkie komplety kluczyków do pojazdu (...),
 - f) dokumenty montażu w pojeździe urządzeń zabezpieczających pojazd przed kradzieżą,
 - g) udokumentować uprawnienie do zniżek udzielonych przy ustalaniu składki (...),
 - i) udzielić pomocy w dochodzeniu przez U. TU S.A. roszczeń przeciwko sprawcy szkody."
- oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania.

Uzasadniając pozew powód podniósł, że pozwany TU U. S.A. stosuje w obrocie z konsumentami wzorce umowne o nazwie: „Szczególne warunki ubezpieczenia - Assistance (...)” oraz „Ogólne warunki ubezpieczenia - Ubezpieczenie Auto Casco”, w których treści zawarte są niedozwolone postanowienia umowne.

Zdaniem powoda kwestionowane postanowienia zawarte we wzorcu umownym „Szczególne warunki ubezpieczenia - Assistance (...)” opisane w ppkt. 1 pozwu stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 3853 pkt 1 i 2 k.c., bowiem wyłączają lub ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za szkody na osobie oraz wyłączają lub istotnie ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania.

Powód podniósł, iż zapisy te są sprzeczne z art. 474 k.c., zgodnie z którym dłużnik odpowiedzialny jest jak za własne działanie lub zaniechanie za działania i zaniechania osób, z których pomocą zobowiązanie wykonuje, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza.

W ocenie powoda następstwa niezachowania należytej staranności przy wykonywaniu umowy o udzielenie pomocy assistance, obciążają dłużnika tego stosunku prawnego, a więc zakład ubezpieczeń. Nie ma znaczenia, okoliczność, że ubezpieczyciel zleca udzielenie pomocy innemu podmiotowi świadczącemu swoje usługi profesjonalnie. Konsument bowiem zawiera umowę z zakładem ubezpieczeń, nie zaś z podmiotem świadczącym usługi assistance. Kwestionowane zapisy wzorca mają na celu zwolnienie zakładu ubezpieczeń z odpowiedzialności za nienależyte wykonanie zobowiązania. Stanowi to przejaw nadużycia pozycji profesjonalisty, wykorzystującego nieświadomość konsumenta, bowiem w świetle k.c. w przypadku spowodowania szkody, to dłużnik jest zobowiązany do jej naprawienia.

Zapisy wzorca kształtujące prawa i obowiązki stron nierównomiernie, naruszające równowagę kontraktową, są sprzeczne z prawem i dobrymi obyczajami oraz rażąco naruszają interesy konsumenta, tym samym naruszają dyspozycję art. 3853 pkt. 1 i 2 k.c.

Zakwestionowane w ppkt. 2 pozwu postanowienie umowne wzorca „Ogólne warunki ubezpieczenia - Ubezpieczenie Auto Casco” dotyczące wyceny kosztów naprawy jest w ocenie powoda sprzeczne z art. 361 § 2 k.c. ustanawiającym zasadę pełnego odszkodowania za wyrządzoną szkodę i art. 363 § 2 k.c. zgodnie z którym wysokość odszkodowania powinna być ustalona w/g cen z daty ustalenia odszkodowania, zaś cena jest wartością wyrażoną w jednostkach pieniężnych, w której uwzględnia się podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu tymi podatkami. Zdaniem powoda wypłata odszkodowania wg cen netto, a jednocześnie pobieranie składki od wartości samochodu (czyli wartości brutto) narusza prawa

słabszej strony umowy, czyli konsumenta.

Ponadto w ocenie powoda kwestionowane postanowienie umowne nie wskazuje precyzyjnie podstawy ustalenia kosztów naprawy, w tym także części zamiennych i materiałów niezbędnych do naprawy. W świetle tego postanowienia, to do pozwanego należy w konkretnym przypadku wybór podstawy przyjętej do oszacowania szkody i odszkodowania. Pozwany pozostawia sobie dużą dowolność w wyborze źródła, na podstawie którego wyceni szkodę. Umowa powinna wprost wskazywać metody, źródła ustalenia odszkodowania.

W ocenie, powoda wskazane postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, bowiem prawa konsumenta wynikające z umowy Auto Casco nie są wyraźnie określone, konsument nie jest traktowany jako równorzędny partner umowy, właściwie informowany o przyśługujących mu uprawnieniach. Nieprecyzyjna podstawa ustalenia odszkodowania przyznaje pozwanemu uprawnienie do dokonania jednostronnego wyboru źródła wyceny już po zaistnieniu szkody, przez co naraża konsumenta na rażąco niekorzystne ukształtowanie jego sytuacji ekonomicznej. Tym samym pozostaje w sprzeczności z art. 3851 § 1 k.c. ,

Zakwestionowane w ppkt.3 pozwu postanowienie umowne wzorca „Ogólne warunki ubezpieczenia - Ubezpieczenie Auto Casco" dotyczące obowiązków nałożonych na ubezpieczającego w ocenie powoda jest sprzeczne z art. 3851 k.c.

Niedopełnienie obowiązków może wiązać się z odmową wypłaty odszkodowania lub jego zmniejszeniem. OWU nie przewidują sytuacji, gdy utrata kluczyków lub dokumentów nastąpiła w wyniku kradzieży. Obowiązek przedłożenia kompletu kluczyków/dokumentów ma charakter obiektywny, co oznacza że ma zastosowanie w oderwaniu od oceny sytuacji, w której doszło do ich utraty. Postanowienie to pozwala ubezpieczycielowi każdorazowo twierdzić, że niewykonanie tego obowiązku stanowi wystarczającą podstawę do wyłączenia odpowiedzialności. Możliwość wprowadzenia do umowy ubezpieczenia określonych obowiązków nie oznacza jednak, że można sankcjonować ich niewykonanie w oderwaniu od winy. Zdaniem powoda postanowienia wzorca nie mogą pogarszać sytuacji ubezpieczającego w sposób sprzeczny z normą art. 826 § 2 k.c.

Nadto w ocenie powoda dokumenty wymienione w pkt. f i g postanowienia, powinny być weryfikowane przy podpisywaniu umowy. Żądanie ich dostarczenia przy powstaniu szkody prowadzi do dodatkowych utrudnień dla konsumenta, zaś obowiązek wymieniony w pkt i) nie został wyraźnie określony. Postanowienie to narusza więc dobre obyczaje, bowiem kształtuje stosunek prawny niezgodnie z równorzędnością stron, prowadzi do nierzetelnego traktowania konsumenta, narusza interesy konsumenta, narażając go na odmowę wypłaty odszkodowania.

Pozwana wnosiła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Pozwana przyznała, iż w obrocie z konsumentami stosuje wskazane przez powoda wzorce umowne, jednak w jej ocenie zakwestionowane postanowienia wzorców nie stanowią niedozwolonych klauzul.

W odniesieniu do kwestionowanego przez powoda w ppkt.2 pozwu postanowienia zawartego w OWU dotyczącego wyceny kosztów naprawy, pozwana podniosła, że ubezpieczonemu przysługuje prawo wyboru sposobu ustalania odszkodowania. Zakwestionowany zapis ustalania odszkodowania metodą kosztorysową, jednak ubezpieczony w oparciu o inny zapis OWU może złożyć wniosek, aby ustalenie odszkodowania nastąpiło na podstawie dokonanych kosztów naprawy pojazdu udokumentowanych fakturami, rachunkami. Wówczas odszkodowanie zostanie ustalone w cenach brutto o ile ubezpieczony nie jest płatnikiem podatku VAT.

Nadto pozwana tak właśnie a contrario interpretuje treść art. 17 a ustawy o działalności ubezpieczeniowej, że jeżeli podmiot, któremu przysługuje odszkodowanie, nie będący płatnikiem VAT nie okaże faktur za naprawę, to ubezpieczyciel nie jest zobowiązany uwzględniać w odszkodowaniu tego podatku.

Pozwana nie uzależnia wypłaty odszkodowania od naprawienia pojazdu, lecz ustala odrębne zasady ustalania odszkodowania dla ubezpieczonych, którzy do-konują naprawy i dla pozostałych.

W odniesieniu do zakwestionowanego w ppkt. 3 pozwu postanowienia umownego wzorca OWU dotyczącego obowiązków nałożonych na ubezpieczającego, pozwana podniosła, że inny zapis OWU art.8 ust.9 pkt.5 stanowi, że jeżeli ubezpieczony lub osoba upoważniona do użytkowania pojazdu nie wykonał obowiązków określonych w art. 7, a miało to wpływ na ustalenie odpowiedzialności lub rozmiarów szkody, pozwana odmówi wypłaty odszkodowania lub je zmniejszy. Tak więc konsekwencje w postaci odmowy wypłaty odszkodowania lub jego zmniejszenia dotyczą tylko tych sytuacji. Ponadto art. 17 ust. 1 OWU stanowi, że jeżeli ubezpieczający, ubezpieczony lub osoba upoważniona do kierowania pojazdem nie dopełniły któregokolwiek z obowiązków określonych w OWU, to pozwana może odmówić wypłaty odszkodowania lub je ograniczyć, chyba że niedopełnienie obowiązków nie miało wpływu na zajście zdarzenia objętego ochroną lub rozmiar skutków. Zatem niedopełnienie obowiązków nie powoduje automatycznie odmowy wypłaty odszkodowania lub jego zmniejszenia. Pozwana kieruje się treścią art. 827 § 1 k.c, zgodnie z którym odszkodowanie nie należy się w razie rażącego niedbalstwa, chyba że zapłata odszkodowania odpowiada w danych okolicznościach zasadom współżycia społecznego.

Każdy przypadek wystąpienia szkody jest objęty postępowaniem likwidacyjnym i traktowany indywidualnie.

W odniesieniu do kwestionowanych przez powoda w ppkt. 1 pozwu postanowień zawartych w SWU pozwana podniosła, iż w ramach ubezpieczenia assistance, pozwana zobowiązuje się jedynie do zorganizowania i pokrycia kosztów wymienionych w SWU usług. Pozwana nie świadczy tych usług. Udzielenie pomocy w ramach ubezpieczenia assistance nie polega więc na dokonaniu naprawy w drodze lecz na jej zorganizowaniu i pokryciu kosztów.

Jeżeli pozwana powierza innemu podmiotowi świadczenie pomocy w ramach ubezpieczenia assistance wskazując numer telefonu pod którym należy zgłosić zdarzenie, to ponosi odpowiedzialność, jeżeli ubezpieczonemu nie udzielono pomocy w ramach ubezpieczenia assistance.

Kwestionowane postanowienia nie stanowią niedozwolonych postanowień, bowiem nie dotyczą szkód powstałych na skutek udzielania przez pozwaną) świadczeń w ramach umowy ubezpieczenia assistance, lecz szkód powstałych w. związku z usługami świadczonymi przez inne podmioty. Sąd ustalił, co następuje:

Bezsporny w niniejszej sprawie wobec przyznania przez pozwaną jest fakt stosowania przez nią w obrocie z konsumentami wzorców umownych o nazwie „Szczególne warunki ubezpieczenia - Assistance (...)” oraz „Ogólne warunki ubezpieczenia - Ubezpieczenie Auto Casco”. Pozwana nie zarzuciła niezgodności treści zakwestionowanych przez powoda postanowień umownych z tekstem stosowanych przez nią w obrocie wzorców umownych. Tak więc również ten fakt Sąd uznał za przyznany na podstawie art. 230 kpc.

Sąd zważył, co następuje:

W odniesieniu do kwestionowanych przez powoda klauzul zawartych w SWU, którym zarzuca sprzeczność z art. 3853pkt. 1 i 2 k.c. jako postanowie-niom wyłączającym odpowiedzialność względem konsumenta za szkody na osobie oraz wyłączającym lub istotnie ograniczającym odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiąza-nia, Sąd nie podzielił stanowiska pozwanej, że klauzule te zakresem swoim obejmują jedynie świadczenie usług przez inne podmioty, nie zaś szkody po-wstałe na skutek realizacji usług przez pozwaną. Możliwe, że taka była intencja twórcy wzorca, jednak nie znajduje ona wyrazu w zakwestionowanych zapisach postanowień wzorca.

Świadczenie pozwanej w ramach umowy assistance zgodnie z SWU pole-ga na zorganizowaniu i pokryciu kosztów udzielanej pomocy, nie polega zaś na dokonywaniu naprawy samochodu świadczonej przez zewnętrzny podmiot.

Jednak zgłoszenia zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową dokonać należy za pośrednictwem Centrum Dyspozycyjnego U. t. j. firmy organizują-cej i świadczącej usługi assistance, a działającej w imieniu i na zlecenie U.

Tak więc częściowo zakres działania tego podmiotu jako firmy organizu-jącej usługi assistance opiera się na działaniu w imieniu i na zlecenie pozwanej.

W tym zakresie pozwana powinna zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez powoda ponosić odpowiedzialność jak za własne działanie lub zaniecha-nie za działania i zaniechania osób, z których pomocą zobowiązanie wykonuje, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza.

Kwestionowane zapisy wzorca są tak sformułowane, że mogą wyłączać odpowiedzialność pozwanej za szkodę na mieniu lub osobie powstałą na skutek niewykonania czy też nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwaną (a więc nie zorganizowaniu bądź nienależytym zorganizowaniu pomocy).

Tego rodzaju zapis jest wyrazem nierównorzędnego, nierzetelnego trak-towania konsumenta jako partnera umowy, godzi rażąco w jego interes ekono-miczny, wyczerpuje przesłanki art. 3853pkt. 1 i 2 k.c.

W odniesieniu do postanowienia wzorca zawartego w „Ogólnych warun-kach ubezpieczenia - Ubezpieczenie Auto Casco" dotyczącego wyceny kosztów naprawy.

Sąd podzielił pogląd powoda, że zapis ten pozostaje w sprzeczności z art. 3851§1 k.C. jako sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco, naruszający interes konsumentów.

W ocenie Sądu zapis ten, choć dotyczy głównego świadczenia jednej ze stron umowy t.j. ubezpieczyciela, to jednak nie określa tego świadczenia, a więc odszkodowania do wypłaty którego ubezpieczyciel jest zobowiązany w sposób jednoznaczny, co daje podstawę do oceny kwestionowanego zapisu pod kątem abuzywności.

Wycena kosztów naprawy samochodu stanowi podstawę do ustalenia od-szkodowania i składają się na nią: - koszt robocizny ustalony w/g wartości netto w oparciu m. in.: o naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu lub inne, uznane przez U. TU S.A.

- koszty części zamiennych i materiałów wg wartości netto ustalonych na podstawie katalogów Eurotax, Audatex lub innych uznanych przez U. TU S.A.

Dokonując analizy kwestionowanego postanowienia Sąd podzielił stanowisko powoda, że zapis ten nie wskazuje jednoznacznie, precyzyjnie podstawy ustale-nia kosztów naprawy, w tym

zarówno kosztów robocizny jak i części zamien-nych oraz materiałów niezbędnych do naprawy. Takie nieprecyzyjne określenia pozwalają pozwanej w konkretnym przypadku dokonywać wyboru podstawy przyjętej do oszacowania szkody i odszkodowania. Pozwana pozostawia sobie dużą dowolność w wyborze źródła, na podstawie którego wyceni szkodę. Tym-czasem umowa powinna jednoznacznie, wprost wskazywać metody ustalenia odszkodowania.

Sąd podzielił stanowisko powoda, że w oparciu o wskazane postanowienie prawa konsumenta wynikające z umowy Auto Casco nie są wyraźnie określone, konsument nie jest traktowany jako równorzędny partner umowy właściwie in-formowany o przysługujących mu uprawnieniach. Nieprecyzyjna podsta-wa usta-lenia odszkodowania przyznaje pozwanemu uprawnienie do dokonania jedno-stronnego wyboru źródła wyceny już po zaistnieniu szkody, przez co naraża konsumenta na rażąco niekorzystne ukształtowanie jego sytuacji ekonomicznej. Tym samym kwestionowane postanowienie pozostaje w sprzeczności z art. 3851 § 1 k.c.

Kwestionowane postanowienie określające główne świadczenie strony jakim jest odszkodowanie, dotyczy ustalenia szkody i odszkodowania w/g wartości netto w oparciu p metodę kosztorysową co oznacza, że zarówno koszt robocizny, jak też koszt części zamiennych i materiałów uwzględniany przez pozwaną nie obejmuje podatku VAT.

Inny zapis OWU ustala jednak odrębne zasady ustalania odszkodowania dla ubezpieczonych, którzy dokonują naprawy samochodu, odrębne, bo uwzględnia-jące podatek. VAT w wysokości odszkodowania.

Tymczasem obowiązek naprawienia szkody powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy rze-czy. Decyzja poszkodowanego o dokonaniu naprawy samochodu bądź jej zanie-chaniu nie ma wpływu na okoliczność doznanego uszczerbku majątkowego.

Dlatego też, z tych względów określenie innych reguł ustalania odszkodowa-nia, w zależności od tego czy dokonywana jest naprawa samochodu, czy też nie, w oderwaniu od wysokości szkody, tożsamej w obu przypadkach trudno uznać za postanowienia jednoznacznie określające świadczenie główne.

Sąd uznał, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie w zakresie żądania uznania za niedozwolone postanowienia zawartego w OWU, dotyczącego obo-wiązków nałożonych na konsumenta (wskazanego w ppkt.3 pozwu). Zakwestio-nowane przez powoda postanowienie wzorca stanowi jedynie katalog obo-wiąz-ków, które w ocenie Sądu nie mogą być uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszające interesy konsumentów, tylko z tego powodu że służą ochronie uprawnionego interesu ubezpieczyciela, bowiem logicznie i rzeczowo są związane z przedmiotem ubezpieczenia. Niebezpieczeństwo odmowy wypła-ty odszkodowania lub jego obniżenia z pewnością nie wynika z treści kwestio-nowanego zapisu, a tylko ta klauzula była przedmiotem żądania pozwu.

Mając powyższe na względzie Sąd, na podstawie art. 385'p k.c. w zw. z art. 3853 pkt. 1 i 2 k.c. uznał postanowienia wzorca umowy za niedozwolone, zaś na podstawie art. 479'42 zakazał ich wykorzystywania w obrocie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc.

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodar-czym na koszt pozwanej zarządzono na podstawie art. 479 44 k.p.c.'